

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobců: **a) A. B., b) A. B., c) nezletilá D. B., d) nezletilý T. B.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v neumožnění provedení registrace k zvláštnímu dlouhodobému pobytu podle § 7s zákona č. 65/2022 Sb. žalobcům z důvodu nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky na základě dočasné ochrany udělené Českou republikou od 1. 4. 2025 žalobcem d), o kasační stížnosti žalobců a) až d) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2026, čj. 15 A 159/2025-57,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2026, čj. 15 A 159/2025-57, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení
- II. Žalobcům **se vrací** přeplatek na soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 20 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Tento zásah spatřovali v tom, že jim žalovaný neumožnil provedení registrace ke zvláštnímu dlouhodobému pobytu podle § 7s zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „lex Ukrajina“) z důvodu nesplnění

podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky žalobcem d). Nezákonnost postupu žalovaného žalobci spatřovali v neumožnění provedení registrace k zvláštnímu dlouhodobému pobytu podle § 7s lex Ukrajina, a to v důsledku nezákonného požadavku žalovaného na splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území ČR na základě dočasné ochrany udělené ČR od 1. 4. 2025, ačkoliv tato podmínka nevyplývá z § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina ani z prováděcích právních předpisů k citovanému zákonu. Současně se žalobci domáhali vyslovení zákazu pokračovat v porušování jejich práv a příkazu, aby žalovaný obnovil stav před tímto zásahem.

[2] Žalobci uvádějí, že jsou státními občany Ukrajiny. Po invazi vojsk Ruské federace na území Ukrajiny dne 24. 2. 2022 byli vysídleni ze své domovské země. Na území členských států Evropské unie přicestovali dne 8. 3. 2022 přes Maďarsko. Dne 15. 3. 2022 jim byla v České republice udělena dočasná ochrana s platností do 14. 3. 2023. Tato ochrana byla opakovaně prodloužena, nejprve do 31. 3. 2024 a následně do 31. 3. 2025. Pozn. soudu: Pojem dočasná ochrana ve smyslu českých právních předpisů je pouhou legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území ČR za účelem dočasné ochrany (rozsudek NSS z 29. 4. 2025, čj. 8 Azs 20/2024-53, bod 20). Nejvyšší správní soud proto v dalším textu používá přesnější označení, tedy hovoří o oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany.

[3] V souvislosti s prodloužením dočasné ochrany v roce 2025 nastal problém u nezletilého žalobce d). Podle tvrzení žalobců, která městský soud ve svém rozsudku rekapituloval, se žalobkyni b), matce nezletilého žalobce d), nepodařilo nezletilého zaregistrovat k prodloužení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany a současně se jí nepodařilo ani smazat jeho žádost a vytvořit novou. K tomu žalobci předložili e-mailovou komunikaci žalobkyně b) s žalovaným (resp. jeho oddělením klientského centra pro poskytování informací cizincům) z února 2025, včetně ověřeného překladu do českého jazyka. Žalobci tvrdili, že problém se nepodařilo odstranit ani v součinnosti s úřední osobou žalovaného.

[4] Žalobkyně b) proto byla nucena podat za nezletilého žalobce d) zvláštní žádost o opětovné udělení, nikoliv prodloužení, oprávnění za účelem dočasné ochrany. Nezletilému žalobci d) bylo oprávnění následně znovu uděleno s platností od 15. 4. 2025 do 31. 3. 2026. Formálně tak vznikla mezera od 1. 4. 2025 do 14. 4. 2025, v níž nezletilý žalobce d) nebyl držitelem pobytového oprávnění za účelem dočasné ochrany. Žalobci však tvrdí, že nezletilý žalobce d) po celou dobu fakticky pobýval na území České republiky a plnil zde školní docházku. Dále zdůrazňovali, že rodina má v České republice sociální, rodinné i ekonomické zázemí a že nezletilé děti se zde prostřednictvím školní docházky integrují.

[5] Městský soud podanou žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Městský soud se nejdříve zabýval výkladem podmínky „pobytu od rozhodného data“ dle § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina. Městský soud naznal, že zákonodárce nebyl při formulaci tohoto ustanovení důsledný, protože ustanovení výslovně neuvádí, co představuje rozhodné datum v jeho smyslu. Městský soud se proto jal překlenout nedostatek právní úpravy výkladem. S ohledem na systematiku zákona, jakož i jeho smysl a účel, dospěl k závěru, že rozhodným datem ve smyslu § 7t odst. 5 písm. a) je rozhodné datum ve smyslu § 7q odst. 1 písm. b), resp. datum dle příslušného prováděcího nařízení vlády č. 86/2025 Sb., kterým je 31. 3. 2025. Dále uvedl, že mezi stranami není spor o tom, že žalobce d) oprávněním k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR v době od 1. 4. 2025 do 14. 4. 2025 nedisponoval.

pokračování

Podmínka pobytu tak dle městského soudu nebyla splněna, protože nebylo možné postup žalovaného považovat za nezákonný. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku městského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) včasnou kasační stížnost z důvodů pořaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelé namítají nesprávný výklad § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina. Uvedené ustanovení nevymezuje „rozhodné datum“ ani nestanoví požadavek nepřetržitého pobytu, který žalovaný i městský soud dovodili výkladem. Tento výklad pak nesprávně spojil pojem „rozhodné datum“ s jinými ustanoveními zákona, ačkoli právní úprava obsahuje více rozhodných dat pro různé účely a podmínku nepřetržitosti výslovně stanoví jen v jiném ustanovení [§ 7q odst. 1 písm. b)], přičemž u nezletilých ani tato podmínka není vyžadována. Dovození implicitní podmínky nepřetržitosti proto považují za nepřipustné dotváření zákona k tíži jeho adresátů, jež odporuje jeho smyslu a účelu i základním zásadám správního práva. Stěžovatelé zdůrazňují, že institut zvláštního dlouhodobého pobytu má sloužit osobám již fakticky integrovaným v ČR, což stěžovatelé splňují (a to s ohledem na délku pobytu, ekonomickou soběstačnost i školní docházku nezletilých). Výklad přijatý městským soudem podle nich tomuto účelu neodpovídá a nepřiměřeně formalisticky je z možnosti registrace vylučuje v důsledku krátkodobého přerušení kontinuity pobytu nezletilého, které bylo způsobeno administrativním pochybením. Na podporu svých závěrů odkazují na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 1. 2026, čj. 30 A 73/2025-65, jenž řeší skutkově obdobnou situaci, avšak dospívá k opačnému právnímu závěru, jakož i na závěry zprávy o šetření ochránce práv ze dne 2. 3. 2026, čj. KVOP-9675/2026. Stěžovatelé rovněž poukazují na porušení základních zásad činnosti správních orgánů a požadavku výkladu šetřícího základní práva, zejména právo na respektování soukromého a rodinného života a nejlepší zájem dětí. Zdůrazňují, že jim bylo fakticky znemožněno získat stabilnější pobytový status, přičemž alternativní cesty k pobytu jsou pro ně reálně nedostupné. Navrhují proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Uvedl, že stěžovatelé nesplnili podmínku podle § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina, neboť nezletilý stěžovatel d) od rozhodného data (31. 3. 2025) nepobýval nepřetržitě na území České republiky na základě dočasné ochrany, když jeho předchozí oprávnění zaniklo a nové mu bylo uděleno až dne 15. 4. 2025. Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu, podle nichž je třeba pojem „rozhodné datum“ v § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina vykládat ve vazbě na § 7q odst. 1 písm. b) téhož zákona, a vycházet tak z data 31. 3. 2025. Absenci výslovné úpravy v prováděcím předpisu považuje za překlenutelnou výkladem odpovídajícím smyslu a účelu právní úpravy, přičemž zdůrazňuje, že podmínka kontinuity pobytu plyne ze samotné formulace „*pobývají od rozhodného data*“. Podle žalovaného právní úprava nepřipouští jiný výklad ani prostor pro správní uvážení; nelze proto aplikovat zásadu *in dubio mitius*. Odkaz stěžovatelů na výjimky pro nezletilé považuje za nepřipadný, neboť § 7t odst. 5 písm. a) takovou výjimku nestanoví. S odkazovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové se žalovaný neztotožňuje, ale vlivem souhry okolností proti němu nestihl podat kasační stížnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podle § 7q odst. 1 písm. b) lex Ukrajina žalovaný *v seznamu zájemců vyznačí cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona a který k datu rozhodnému pro splnění podmínek k registraci k pobytu (dále jen „rozhodné datum“) pobývá na území České republiky nepřetržitě na základě dočasné ochrany udělené Českou republikou po dobu nejméně 2 let; podmínka 2 let neplatí, jde-li o osoby uvedené ve společném vyjádření zájmu (dále jen „společně registrované osoby“) mladší 18 let.*

[11] Podle § 7q odst. 4 lex Ukrajina *vláda stanoví nařízením dobu registrace k pobytu a rozhodné datum pro splnění podmínek k registraci k pobytu podle odstavce 1.*

[12] Podle § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina *nejpozději před převzetím průkazu o povolení k pobytu cizincem Ministerstvo vnitřní ověří, zda byla provedena registrace k pobytu za všechny společně registrované osoby a zda cizinec a společně registrované osoby pobývají od rozhodného data na území České republiky na základě dočasné ochrany udělené Českou republikou.*

[13] Podle § 3 a přílohy k nařízení vlády č. 86/2025 Sb. ve znění účinném v době posuzovaného registračního cyklu, tj. od 31. 3. 2025 do 14. 3. 2026 (dále též „nařízení vlády č. 86/2025 Sb.“), je rozhodné datum pro účely splnění podmínky nepřetržitého pobytu uvedené v § 7q odst. 1 písm. b) lex Ukrajina den 31. 3. 2025.

[14] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud ve svém rozsudku vycházel ze tří dílčích závěrů: 1) lex Ukrajina v § 7t odst. 5 písm. a) vyžaduje pobyt na území České republiky od rozhodného data, jímž je 31. 3. 2025; 2) tento pobyt musí být nepřetržitý; 3) stěžovatelé tuto podmínku nesplnili. Stěžovatelé brojí proti všem třem těmto závěrům. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v prvních dvou závěrech, nikoli však ve třetím.

[15] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s městským soudem, že pro účely § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina je rozhodným datem 31. 3. 2025. Zákon totiž v § 7q odst. 1 písm. b) zavádí legislativní zkratku „rozhodné datum“ a v § 7q odst. 4 současně ponechává jeho konkrétní určení na nařízení vlády. Nařízení vlády č. 86/2025 Sb. pak stanovilo jako rozhodné datum právě 31. 3. 2025. Je sice pravda, že § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina není v příloze tohoto nařízení výslovně uveden, to však samo o sobě neznamená, že by pojem „rozhodné datum“ měl být v tomto ustanovení chápán jinak. Naopak ze systematiky zákona plyne, že zákonodárce zde navazuje na již zavedenou legislativní zkratku obsaženou v § 7q odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Není rozumný důvod předpokládat, že by racionální zákonodárce v rámci téže právní úpravy pracoval se dvěma různými rozhodnými daty, aniž by to výslovně stanovil. Jednotné chápání rozhodného data ostatně odpovídá i požadavku právní jistoty dotčených osob.

pokračování

[16] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že uvedený výklad představuje dotváření práva v neprospěch stěžovatelů. S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Uvedený výklad nevytváří nové pravidlo, ale vychází ze systematiky zákona a z toho, že tentýž pojem má být v rámci jednoho právního předpisu zásadně chápán stejně, neplyne-li ze zákona opak. Tento interpretační přístup odpovídá obecné zásadě jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu a s ním spojeným požadavkem konzistentního výkladu téhož právního předpisu. „V rámci výkladu stejného právního předpisu totiž adresát určité právní normy může oprávněně očekávat, že racionální zákonodárce vyjadřuje stejný záměr stejnými výrazovými prostředky“, (rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2026, čj. 7 Azs 222/2025-21, bod 18). Nelze souhlasit ani s tím, že by tento výklad pojmu „rozhodné datum“ byl sám o sobě v neprospěch stěžovatelů; soud naopak považuje tento výklad za technický a hodnotově neutrální, bez obecné způsobilosti zkrátit stěžovatele na jejich právech. Je sice pravda, že příloha nařízení vlády stanoví pro jednotlivé podmínky různá rozhodná data či období; ve vztahu k podmínce podle § 7q odst. 1 písm. b) lex Ukrajina, na niž § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina navazuje, však stanoví jediné rozhodné datum.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se závěrem, že § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina v sobě zahrnuje požadavek kontinuity, tedy nepřetržitosti pobytu od rozhodného data. Tato podmínka vyplývá především z formulace „pobývají od rozhodného data“, která přirozeně označuje počátek souvislého trvání pobytu, ale i ze systematiky a účelu zákona. Smyslem této navazující kontroly je ověřit, zda cizinec a společně registrované osoby setrvávají po rozhodném datu nadále v České republice, a jsou tedy skutečně osobami, které mohou do nového pobytového režimu přejít. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud nemá za to, že by městský soud nepřipustně dotvářel právo.

[18] Co se pak týče třetího závěru městského soudu, městský soud v bodě 64 napadeného rozsudku vyslovil, že mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatel d) podmínku nepřetržitého pobytu nesplňoval. To však není zcela přesné. Strany se shodují toliko na tom, že v období od 1. 4. 2025 do 14. 4. 2025 nebylo u stěžovatele d) formálně vyznačeno, resp. prodlouženo oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Dle stěžovatelů však i přesto podmínku nepřetržitého pobytu splňoval, neboť šlo pouze o krátký formální výpadek, zatímco jeho faktický pobyt, rodinné zázemí a integrace na území České republiky podle jejich tvrzení přerušeny nebyly.

[19] Nejvyšší správní soud předně musí odmítnout jako přepjatě formalistický výklad městského soudu, který spojil splnění podmínky nepřetržitosti pobytu toliko s formálním držením oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 1. 2026, čj. 30 A 73/2025-65, v němž mj. uvedl: „Dle názoru soudu se nelze ztotožnit s výkladem žalovaného, který posouzení podmínky stanovené v § 7t odst. 5 písm. a) zákona č. 65/2022 Sb. (zda cizinec a společně registrované osoby pobývají od rozhodného data na území České republiky na základě dočasné ochrany) zúžil na pouhé formální (elektronicky provedené) vyznačení prodloužení registrace k dočasné ochraně u nezletilé žalobkyně, aniž by zohlednil, že všechny předpoklady pro toto prodloužení byly splněny a že nezletilá žalobkyně fakticky i v době od 1. 4. do 13. 4. 2025 v zásadě této dočasné ochrany skutečně využívala (školní docházka, zdravotní pojištění). Takový výklad je přepjatě formalistický a dle soudu překračuje smysl přijaté právní úpravy.“ S právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové se ztotožnil i ochránce práv dětí. Ten z podnětu stěžovatele d) vydal zprávu o šetření ze dne 2. 3. 2026, čj.

KVOP-9675/2026, v níž dovodil, že žalovaný pochybil, pokud v případě stěžovatele d) nepostupoval podobným způsobem, tedy že odmítl registraci stěžovatele a jeho rodiny k zvláštnímu dlouhodobému pobytu na základě čistě formálního požadavku nepřetržitého trvání dočasné ochrany po rozhodném datu. Ochránce vytkl žalovanému, že rezignoval na materiální posouzení skutečného pobytu a integrace nezletilého stěžovatele, který v České republice dlouhodobě a legálně pobýval, po spornou dobu se na jejím území fakticky zdržoval, plnil zde školní docházku, a krátké přerušení formálního trvání oprávnění za účelem dočasné ochrany vzniklo v důsledku technické chyby mimo jeho kontrolu. I podle ochránce tak čistě formální přístup žalovaného překračuje smysl a účel právní úpravy a vede k nepřiměřeně tvrdému důsledku pro celou společně registrovanou rodinu.

[20] I Nejvyšší správní soud je názoru, že při zkoumání splnění podmínky § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina je nutné provést materiální posouzení, nikoliv tuto podmínku redukovat na čistě formální kritéria.

[21] Při tomto posouzení měl zohlednit stěžovateli tvrzené skutečnosti, resp. obsah spisu. V souzené věci je stěžovatel d) nezletilcem (ke dni 31. 3. 2025 mu bylo méně než 7 let), který důsledkem okolností, které nemohl ovlivnit (viz výše shrnuté skutkové okolnosti věci), přišel o formální vyznačení prodloužení oprávnění za účelem dočasné ochrany. Dle tvrzení stěžovatelů, jimiž se městský soud dostatečně nezabýval, je přitom celá rodina ekonomicky a sociálně integrovaná v ČR, přičemž nezletilí stěžovatelé zde navštěvují vzdělávací zařízení, resp. podle svého věku případně plní povinnou školní docházku, což nezpochybnil ani žalovaný. Současně nelze přehlédnout, že důsledky posouzení vůči stěžovateli d) dopadají i na ostatní společně registrované osoby, včetně další nezletilé osoby - sestry stěžovatele d). Podle § 7q odst. 3 lex Ukrajina totiž platí, že nesplňuje-li některá ze společně registrovaných osob podmínky registrace k pobytu podle § 7q odst. 1, platí, že podmínky registrace k pobytu nesplnila žádná ze společně registrovaných osob. Podle § 7s odst. 2 lex Ukrajina provádí cizinec registraci i za společně registrované osoby a podle § 7t odst. 6 téhož zákona zrušením termínu k pořízení biometrických údajů zaniká registrace cizinci i společně registrovaným osobám. Právě tvrdost tohoto společného následku vyžaduje, aby byly pečlivě posouzeny konkrétní okolnosti údajného nesplnění podmínky. To musí platit o to více, jde-li o nezletilé dítě. Čl. 32 Listiny základních práv a svobod zaručuje zvláštní ochranu dětí a mladistvých a ochranu rodiny. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte pak musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať již uskutečňované soudy, správními orgány či jinými orgány veřejné moci. Tyto normy samy o sobě nezakládají nárok na zvláštní dlouhodobý pobyt (ten je ostatně podle samotné dikce lex Ukrajina nenárokový). Jsou však významným interpretačním vodítkem při výkladu zákonných podmínek, jejichž aplikace má zásadní dopad na nezletilé dítě a jeho rodinný život.

[22] Podpůrně lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 24/2025 Sb., kde se uvádí: „Zvláštní dlouhodobý pobyt je koncipován jako nabídka dlouhodobého usazení v České republice a motivace k další integraci pro ty držitele dočasné ochrany, kteří jsou již natolik soběstační a dostatečně adaptováni, že nepotřebují ochranný status. Zvláštní dlouhodobý pobyt není pobytové oprávnění řešící pobyt po skončení dočasné ochrany, jedná se o doplňkovou variantu k trvající dočasné ochraně.“ Jinými slovy, smyslem a účelem zvláštního dlouhodobého pobytu podle lex Ukrajina je poskytnout prostor pro ty cizince, kteří se v režimu dočasné ochrany v ČR dostatečně integrovali.

pokračování

[23] Výše uvedené současně nelze chápat tak, že by prodleva ve formálním vyznačení oprávnění za účelem dočasné ochrany nezletilého dítěte nemohla mít žádnou právní relevanci. Její význam je však vždy třeba posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci, zejména faktický pobyt dítěte na území České republiky a zachování rodinného, školního a sociálního zázemí dítěte.

[24] Nejvyšší správní soud proto nesdílí kategorický závěr městského soudu, podle něhož bylo pro zákonnost postupu žalovaného dostačující samotné zjištění, že nezletilý stěžovatel d) nebyl od 1. 4. 2025 do 14. 4. 2025 formálně držitelem oprávnění za účelem dočasné ochrany. Tento závěr bylo třeba poměřit i s dalšími stěžovateli tvrzenými skutečnostmi (zejména, že šlo o krátkou prodlevu vzniklou při elektronizovaném procesu prodlužování dočasné ochrany, přičemž nezletilý po celou dobu fakticky pobýval v České republice v rámci rodinného a sociálního zázemí celé rodiny, a plnil zde školní docházku, a že důsledkem bylo vyloučení celé rodiny z možnosti registrace). Teprve po vyhodnocení těchto okolností, resp. po případném provedení dokazování k těmto skutečnostem, lze učinit závěr, zda výpadek formálního vyznačení dočasné ochrany v daném konkrétním případě znamenal skutečné nesplnění podmínky podle § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina.

[25] Městský soud tedy pochybil, pokud zúžil podmínku nepřetržitého pobytu ve smyslu § 7t odst. 5 písm. a) lex Ukrajina na podmínku formálního (elektronicky provedeného) vyznačení prodloužení oprávnění za účelem dočasné ochrany, aniž dostatečně zohlednil další tvrzené a pro věc významné okolnosti. Nejvyšší správní soud na tomto místě nepředjímá, zdali stěžovatel d) podmínku nepřetržitosti pobytu materiálně splňuje. To v navazujícím řízení posoudí městský soud. Přitom zohlední výše akcentované skutečnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je vázán shora uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Městský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[28] Výrok II o vrácení přeplatku soudního poplatku vychází z § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož platí, že bylo-li na poplatek zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož každý ze stěžovatelů uhradil soudní poplatek za kasační stížnost dvakrát, vznikl jim přeplatek na soudním poplatku ve výši 20 000 Kč, a soud proto rozhodl o vrácení tohoto přeplatku (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2025, čj. 6 As 13/2025-66, bod 18).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2026

Tomáš Foltas

předseda senátu